

ОСОБЛИВОСТІ МІЖНАРОДНОЇ ВЗАЄМОДІЇ В ПРОЦЕСІ ОБМІНУ ІНФОРМАЦІЄЮ ЗА ФАКТАМИ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ ДОХОДІВ, ОДЕРЖАНИХ У РЕЗУЛЬТАТІ ОРГАНІЗОВАНОЇ ЗЛОЧИННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Аркуша Л. І.

Легалізації (відмивання) незаконних (серед них і злочинних) доходів приділялася увага багатьма вченими, але, на нашу думку, до сьогодні з криміналістичної точки зору недостатньо розглянуто особливості міжнародної взаємодії в процесі обміну інформацією за фактами легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності, що негативно впливає на процес протидії означеному прояву організованої злочинної діяльності. Також, на нашу думку, для напрацювання заходів протидії легалізації (відмивання) незаконних доходів необхідно ретельно дослідити особливості міжнародної взаємодії в процесі обміну інформацією за фактами легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності. Деякі особливості міжнародної взаємодії в процесі обміну інформацією за фактами легалізації цих доходів розглянуто в працях деяких учених, таких як О.Є. Користін [1], В.А. Некрасов [6], С.С. Чернявський [7] та ін., але названі автори розглядають зазначені проблеми фрагментарно.

Метою статті є дослідження й визначення особливостей міжнародної взаємодії в процесі обміну інформацією за фактами легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності.

Для ОВС стає актуальним вивчення досвіду правоохоронних органів західних країн у сфері протидії легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності, у зв'язку з тим, що в Україні склалися умови для легалізації незаконно одержаних капіталів, а досвід протидії зазначеній злочинній діяльності фактично відсутній. Аналіз сучасної практики взаємодії правоохоронних органів закордонних країн у питаннях запобігання, виявлення й розслідування злочинів, пов'язаних з легалізацією доходів свідчить про наявність проблем, від вирішення яких залежить ефективність такої взаємодії. По-перше, це відсутність узгоджених нормативних визначень понять "легалізація" (чи відмивання), "незаконний дохід", "злочинний дохід" і багатьох інших понять, які б визнавалися всіма взаємодіючими сторонами й однаково тлумачилися. Для вирішення зазначеної проблеми необхідно: а) виробити методологію порівняльно-правового аналізу норм кримінального законодавства; б) скласти порівняльні термінологічні словники, які б досить точно позначали міру отождошення понять з коментарями до них; в) офіційно визнати міри тотожності понять у договорах про правову допомогу в кримінальних справах між державами. По-друге, це відсутність узгоджених процедур попередження, виявлення й розслідування злочинів відповідної категорії. Вирішення названої проблеми відповідає сформульованим підходам, але може досягти необхідного рівня ефективності лише в разі прийняття спеціальних міждержавних програм боротьби зі злочинністю. По-третє, це відсутність системи підготовки фахівців, що володіють технологіями й методиками виявлення й розслідування злочинів, пов'язаних з легалізацією до-

ходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності, включаючи навички пошуку, ідентифікації й повернення доходів, розміщених в офшорних зонах. Для цього необхідно: а) визначити або створити відповідні спеціалізовані навчальні заклади; б) розробити спеціалізовані навчальні курси й навчально-методичний комплекс до них, які повинні надавати можливість дистанційного навчання з використанням комп'ютерної глобальної мережі, створити механізм підготовки й підвищення кваліфікації; в) підготувати або запросити висококваліфікованих викладачів.

Визнання протидії легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності, як одного з пріоритетних напрямків роботи правоохоронних органів, підвищує ефективність протидії зазначених органів й іншим проявам організованої злочинної діяльності, що дає можливість підійти до питання джерел походження доходів від цієї діяльності з позицій порушення цивільного, податкового й кримінального законодавства.

Враховуючи викладене, можна констатувати, що увага правоохоронних органів при виявленні й розслідуванні фактів легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності, повинна бути спрямована на ліквідацію діяльності підприємницьких структур, пов'язаних з міжнародною організованою злочинною діяльністю, тому що налагодження діяльності зазначених підприємств, які становлять ланцюжок у складній схемі, достатньо кропіткий процес. Протидія легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності, дозволяє шляхом відстеження руху незаконних доходів, передачі прав власності на майно виявляти операції купівлі-продажу товарів і послуг на нелегальних ринках та інші прояви організованої злочинної діяльності. При цьому активізація зусиль щодо протидії саме в зазначеному напрямку надасть можливість ліквідувати схеми легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності, і позбавить злочинні організації джерел надходження незаконних доходів і незаконно отриманого ними надприбутку.

Проведене дослідження дозволяє стверджувати, що вагоме значення в міжнародному співробітництві правоохоронних органів держав відіграє Міжнародна організація кримінальної поліції (Інтерпол). Перші спроби створити таку організацію щодо боротьби проти злочинності зафіксовано наприкінці дев'ятнадцятого століття. Серйозніша спроба відбулася в 1914 р. у Монако, де зібралися представники кримінальної поліції 14 країн з метою створити єдину структуру, завданням якої повинно було стати налагодження взаємодопомоги й пошуку та передачі злочинців, які вже в той період досить активно перетинали кордони держав. Як діючу організацію, Інтерпол (Міжнародну комісію кримінальної поліції) було засновано в 1923 р. у Відні. Чинний Статут Інтерполу прийнято в 1956 р. На 1 вересня 1975 р. ця організація поєднувала 120 країн, а на сьогодні - 188

© Л.І. Аркуша, 2012

держав. У країнах - членах Інтерполу - створюються національні центральні бюро, основним завданням яких є міжнародне співробітництво у сфері боротьби з кримінальною злочинністю. Діяльність Інтерполу зосереджено на боротьбі зі злочинністю неповнолітніх, контрабандою й немедичним вживанням наркотиків, тероризмом та іншими транснаціональними злочинами [3; 5].

Україна подала заявку на вступ до Інтерполу в 1992 р. У листопаді 1992 р. Генеральною Асамблеєю в Даккарі (Сенегал) було прийнято позитивне рішення. Національне центральне бюро Інтерполу України було створено 25 березня 1993 р. Згідно з рішенням уряду України функції НЦБ Інтерполу в Україні було покладено на Міністерство внутрішніх справ.

Організація складається з Генеральної Асамблеї, що збирається один раз на рік у тому місці, що було визначено на попередній Асамблеї, і вирішує всі основні питання в житті організації. До зазначених питань можна віднести: ухвалення рішень щодо прийому нових членів, формулювання нових принципів діяльності, утвердження керівних органів, ухвалення бюджету, технічних моментів тощо. Усі питання приймаються шляхом голосування: від кожної країни - один голос незалежно від її величини, чисельності населення, впливу. Виконавчим комітетом, що складається з 13 членів, забезпечується пропорційна присутність по континентах. Виконавчим органом Інтерполу є Генеральний секретаріат, який очолює Генеральний секретар, який обирається раз у п'ять років. Штаб-квартира організації знаходиться в Ліоні (Франція) [3].

Значне місце в структурі взаємодії країн - учасників Інтерполу займають національні центральні бюро. Функції бюро бере на себе один з центральних виконавчих органів держави. Як правило, це міністерства внутрішніх справ. НЦБ Інтерполу займає центральне місце в системі взаємодії українських правоохоронних органів України з компетентними органами закордонних держав щодо боротьби зі злочинністю, що має транснаціональний характер чи виходить за межі держави. Обмін інформацією НЦБ Інтерполу з Генеральним секретаріатом і НЦБ Інтерполу іноземних держав відбувається через запити, повідомлення й інші документи офіційними мовами Інтерполу (англійською, французькою, іспанською, а з державами - учасниками СНД також і російською мовою).

Однією із форм співробітництва правоохоронних органів є обмін інформацією. Передача партнерам інформації здійснюється на основі узгоджених принципів взаємності. У випадку обміну даними, що стосуються питання національної безпеки держави, цей процес здійснюється тільки за умови дотримання відповідних двосторонніх відносин. Забороняється передача інформації офіційними каналами щодо третьої сторони. Якщо в запиті міститься прохання про надання даних досудового слідства, то така інформація може бути піддана розголошенню лише з дозволу слідчого або прокурора й в тому обсязі, у якому вони вважають це можливим.

Документи, що відправляються до НЦБ Інтерполу інших держав на підставі запитів, отриманих від правоохоронних органів, класифікуються за ступенем терміновості. Причина пояснення того чи іншого ступеня терміновості повинна бути зазначена в документі, спрямованому в НЦБ Інтерполу. Для направлення до НЦБ Інтерполу документів правоохоронні органи використовують усі наявні в них засоби зв'язку. Документи, що

направляються до НЦБ Інтерполу, повинні бути оформлені згідно з вимогами, передбаченими національними нормативними правовими актами, мати встановлений комплекс обов'язкових реквізитів, а також посилальний номер, ступінь терміновості документа і її обґрунтування. Документи, що направляються поштою, оформляються тільки друкованим способом. Документи, що направляються до НЦБ Інтерполу, підписуються керівниками структурних підрозділів центральних апаратів, територіальних і деяких інших підрозділів правоохоронних органів, а також слідчими й керівниками слідчих підрозділів правоохоронних органів. Прізвища й імена іноземних громадян, назви юридичних осіб мовою запитуваної держави або однією з офіційних мов Інтерполу відтворюються в оригіналі.

Відповідно до національних нормативних актів НЦБ Інтерполу може відмовити повністю або частково в задоволенні запитів:

- що не стосуються компетенції Інтерполу;
- пов'язаних зі злочинами політичного, військового, релігійного або расового характеру;
- виконання яких спричинить порушення національного законодавства або законодавства запитуваної держави;
- якщо вони не оформлені відповідно до встановлених вимог.

Відповідно до положень національного законодавства для НЦБ Інтерполу може формуватися справа-добірка з матеріалами перевірки за запитом, якому привласнюється індивідуальний код (номер), що є наскрізним для документів щодо листування. Посилання на вихідний номер документа й на його індивідуальний код обов'язкові.

Інформація кожного документа, що надходить до НЦБ Інтерполу, використовується для формування банку даних НЦБ Інтерполу з:

- вхідних і вихідних документів;
- фізичних осіб (підозрюваних або обвинувачуваних у вчиненні злочинів, що знаходяться в розшуку й безвісти зниклих, невідомих осіб і непізнаних трупів, що підлягають ідентифікації, потерпілих або свідків);
- викрадених і виявлених автомобільних і технічних засобів;
- юридичних осіб;
- викраденої й утраченої вогнепальної зброї;
- предметів, що мають особливу історичну, наукову, художню або культурну цінність.

Питання ознайомлення зацікавлених осіб з наявною про них інформацією зважаються відповідно до чинного законодавства відповідної держави.

З метою здійснення скоординованої роботи щодо встановлення місцезнаходження осіб, причетних до діяльності конкретних злочинних груп, виявлення їхніх зв'язків і припинення злочинної діяльності, ліквідації фінансової бази злочинних груп одночасно в декількох державах - членах Інтерполу, Генеральним секретаріатом розроблена спеціальна система міжнародного обміну інформацією. Для поповнення бази даних фізичних осіб, причетних до діяльності злочинних груп, правоохоронні органи держав Співдружності через свої НЦБ Інтерполу можуть надавати до Генерального секретаріату:

- установчі дані про особу;
- дані про інші імена й прізвища особи, паспортні дані, словесний портрет, прикмети, фотографії, дактилоскопічні карти;
- відомі адреси й зв'язки;

- рід занять;
- інформацію про злочинну діяльність, її види й регіони здійснення;
- членом яких організованих груп є дана особа.

Для підготовки зазначених відомостей правоохоронні органи в установленому порядку передають до НЦБ Інтерполу повідомлення про включення в базу даних відомостей про осіб, причетних до діяльності злочинних співтовариств. Ця інформація використовується Генеральним секретаріатом для видання спеціальних повідомлень.

Повідомлення Інтерполу із синім кутком спрямоване на встановлення контролю за пересуванням і місцезнаходженням особи підозрюваного чи обвинувачуваного у вчиненні злочину по конкретній кримінальній справі. Держава, з чиєї ініціативи видається таке повідомлення, може також запросити наявні про особу дані кримінального характеру та іншу інформацію, що може бути корисна в ході розслідування кримінальної справи. Це повідомлення потребує від правоохоронних органів усіх держав - членів Інтерполу повідомляти інформацію про місцезнаходження особи, на яку воно видано.

Повідомлення Інтерполу із зеленим кутком видається на особу, яка проходить у справі оперативного обліку, але щодо якої відсутнє процесуальне рішення про визнання її підозрюваним або обвинувачуваним по конкретній кримінальній справі. Таке повідомлення потребує від правоохоронних органів усіх держав - членів Інтерполу повідомляти всі наявні дані, що можуть бути корисні в ході проведення оперативно-розшукових заходів і розслідування.

У процесі оперативно-розшукової й слідчої діяльності з розслідування легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності, а також установленню за кордоном фізичних і юридичних осіб, підозрюваних або причетних до вчинення таких злочинів, проведення перевірок, правоохоронні органи у встановленому порядку направляють до НЦБ Інтерполу відповідні запити про перевірку юридичних осіб, зареєстрованих за кордоном, для передачі їх правоохоронним органам іноземних держав. У запитах необхідно відображати такі дані:

- підстава для перевірки фізичних і юридичних осіб (кримінальна справа, справа оперативного обліку або оперативна інформація);
- обставини злочину або характер наявних даних про злочин з вказівкою органу, який проводить розслідування або перевірку;
- повні установчі дані про фізичних осіб;
- назви юридичних осіб з вказівкою наявних реквізитів (держави реєстрації, адреси, телефону, факсу тощо);
- конкретні питання, на які передбачається одержати відповіді.

До запитів, за необхідністю, додаються копії контрактів та інших документів, що стосуються цієї справи. Недотримання цих умов є підставою для відмови у виконанні запиту.

На вимоги, що пред'являються до організації інформаційного обміну у сфері боротьби з незаконним обігом наркотичних засобів і психотропних речовин, у зв'язку з їх особливою значимістю для організації протидії легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом, доцільно звернути особливу увагу. У процесі розкриття й розслідування таких злочинів правоохоронні органи направляють до НЦБ Інтерполу запити й повідомлення для передачі їх у Генеральний секретаріат і НЦБ Інтерполу іноземних держав.

Саме в рамках Інтерполу здійснюються координуючі дії правоохоронних органів держав - членів організації в боротьбі зі злочинністю, зокрема й з легалізацією доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності. Резолюція AGN/64/P. RES/25 з питань "відмивання" доходів, яку було прийнято на 64-й сесії Генеральної Асамблеї Інтерполу, рекомендує країнам - членам Інтерполу розглянути питання про прийняття національного законодавства для того, щоб: 1) забезпечити кримінальне переслідування осіб (юридичних і фізичних), які свідомо беруть участь у відмиванні доходів, одержаних у результаті злочинної діяльності; 2) забезпечити конфіскацію легалізованої власності, наділити правоохоронні органи достатніми юридичними повноваженнями для встановлення, відстеження й вилучення коштів, одержаних у результаті незаконної діяльності для того, щоб попередити їх перерахування поза зону досяжності відповідної держави й забезпечити репатріацію доходів, одержаних від злочинної діяльності; 3) передбачити обов'язок для банків та інших фінансових установ повідомляти про незвичайну або підозрілу валютну чи іншу фінансову угоду відповідним офіційним особам, наділеним повноваженнями проводити подальше розслідування щодо встановлення фактів відмивання злочинних доходів; 4) зобов'язати фінансові установи зберігати, принаймні впродовж п'яти років після здійснення угоди, всі облікові записи про угоди, як внутрішні, так і міжнародні, для того, щоб забезпечити розслідування фактів відмивання доходів і розширити міжнародне співробітництво з виконання запитів компетентних органів інших країн щодо таких угод; 5) забезпечити швидку екстрадицію осіб, обвинувачуваних у вчиненні злочинів, пов'язаних з відмиванням доходів [8].

Однак унаслідок масштабності своєї діяльності Інтерпол не може враховувати особливостей розвитку міжнародного кримінального співтовариства в регіонах. У зв'язку із цим є доцільним створення регіональної організації кримінальної поліції, зокрема Європолу. Ідеї створення Європейського центрального управління кримінальної поліції висловлювалися більше 20 років тому. До кінця 80-х рр. XX ст. вони знаходили обмежену підтримку тільки в Німеччині, а в інших європейських країнах такі ідеї взагалі не сприймалися [10]. Однак у липні 1991 р. Європейська Рада за пропозицією канцлера ФРН Г. Коля висловила згоду на створення Європейського управління кримінальної поліції з метою сприяння співробітництву країн - членів ЄС у боротьбі з міжнародною організованою злочинністю, насамперед з незаконним обігом наркотиків.

На засіданні Європейської Ради 9-10 грудня 1991 р. у Маастрихті було прийнято рішення про створення Європолу в рамках міжурядового співробітництва. Пропозицію ФРН про міжнародно-правову базу створення Європолу й включення відповідних положень у Договір про створення ЄС було відхилено. У Маастрихтський договір від 07.02.92 р. увійшло формулювання, відповідно до якого держави - члени Союзу розглядають серед питань, що становлять загальний інтерес, "співробітництво поліції з метою запобігання й боротьби з тероризмом, незаконними операціями з наркотиками й з іншими формами тяжких міжнародних злочинів, враховуючи, якщо це необхідно, певні аспекти митного співробітництва, у зв'язку з організацією в масштабах Союзу системи обміну інформацією в рамках Європейського поліцейського відомства (Європол)" [11]. З 1 вересня 1992 р. по 31 грудня 1993 р. спеціальним штабом зі створення Європолу в Страсбурзі було проведено необхідну підготовчу робо-

ту. У процесі цієї роботи було зроблено висновок про необхідність підготовки спеціальної конвенції, що регулює питання діяльності Європолу. Країнами ЄС було розпочато розробку положень Конвенції, яку було підписано членами ЄС 26 липня 1995 р.

До компетенції Європолу належить протидія таким злочинам: відмивання доходів, тероризм, виготовлення фальшивих грошей, чеків та інших цінних паперів, розбій, вимагання, убивства й тяжкі тілесні ушкодження, захоплення заручників, торгівля людськими органами, злочини у сфері екології, незаконна торгівля зброєю, незаконна торгівля творами мистецтва й антикваріатом, шахрайство у сфері інвестицій, комп'ютерні злочини, піратські дії з програмними продуктами, незаконна передача технологій. Слід зазначити, що в рамках Європолу створена система обміну інформацією, яка має важливе значення для протидії легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності. Однак існуючі процедури виконання запитів і передачі інформації значно відстають у темпі від швидкості здійснення самої організованої злочинної діяльності. Але останнім часом спостерігається тенденція до збільшення швидкості обміну інформацією між чиновниками, що діють у рамках Європолу й мають прямий доступ до національних інформаційних систем. Такий обмін може здійснюватися фактично впродовж години [9, 445].

Аналіз міжнародного законодавства свідчить, що завдання Європолу викладені в ст. 3 Конвенції про створення Європейського поліцейського відомства й вміщують: сприяння обміну інформацією між державами - членами ЄС; збір, обробка й аналіз інформації; передача компетентним національним установам держав - членів ЄС необхідної інформації; підтримка розслідувань у державах - членах ЄС шляхом передачі необхідної інформації [2; 4]. До менш пріоритетних завдань Європолу належать: поліпшення діяльності й співробітництва національних поліцейських установ, проведення консультацій, дослідження й сприяння у сфері перепідготовки й підвищення кваліфікації кадрів.

Найспірнішим питанням, що стосується компетенції Європолу, є наділення його владними оперативними повноваженнями й повноваженнями з розслідування. Так президент Федерального відомства по боротьбі зі злочинністю Німеччини, Х.-Л. Захерт пропонував надати Європолу право проведення розслідувань злочинів, пов'язаних з організованою злочинністю й незаконним обігом наркотиків, що стосується більше ніж однієї з країн ЄС, а також злочинів проти фінансових інтересів ЄС [9, 445]. У випадку позитивного вирішення цього питання до компетенції Європолу з розслідування ввійшли б і пов'язані з організованою злочинністю й наркобізнесом злочини у сфері легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності.

На нашу думку, наділення Європолу владними повноваженнями щодо здійснення ОРД й повноваженнями щодо виявлення й подальшого розслідування злочинів у сфері легалізації "відмивання" доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності, могло б мати значні позитивні наслідки. Тому що ефективно керуваним і швидко діючим на території декількох країн транснаціональним кримінальним угрупованням протистояла б єдина скоординована, ефективна система. Найсерйознішою перешкодою на шляху її створення є проблема суверенітету держав - членів ЄС, які негативно ставляться до передачі міжнародній організації частини

повноважень своїх державних органів, установ і організацій у сфері кримінального переслідування, що становлять найважливіші складові державного суверенітету.

Досвід вивчення протидії злочинам у сфері легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності доводить, що у зв'язку з неможливістю вирішити проблему легалізації доходів, одержаних незаконним шляхом, у рамках існуючих національних і міжнародних інституцій держави здійснили наступний крок у протидії зазначеним злочинам, який полягає в створенні національних спеціалізованих органів по боротьбі з відмиванням доходів. Йдеться про створення органів фінансової розвідки (FIU). Аналіз повноважень зазначених органів дозволяє зробити висновки про те, що вони не можуть бути віднесені до системи правоохоронних органів держави, але саме їм надані деякі правоохоронні функції, зокрема виявлення розглянутих у дослідженні злочинів і запобігання їм. Можна з упевненістю стверджувати, що з кожним роком значення таких органів у протидії легалізації доходів, одержаних у результаті організованої злочинної діяльності, збільшується.

Література

1. Протидія відмиванню коштів в Україні: правові й організаційні засади правоохоронної діяльності / О.Є. Користін, С.С. Чернявський. - К.: КНТ, 2009. - 612 с.
2. Боротьба з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванням тероризму: Довідник / Р.П. Марчук, О.І. Попов, В.А. Онисьєв. - К.: Бізон, 2008. - Т. 1. - 880 с.
3. Матеріали Всемирной конференции на уровне министров по организованной транснациональной преступности, (Неаполь (Италия), 21-23 сентября 1994 г.) / / Общая экономическая теория (политэкономия): Учебник. - М.: ПРОМО-МЕДИА, 1995. - 608 с.
4. Міжнародні правові акти та законодавство окремих країн про корупцію / Упоряд. М.І. Камлик та ін. - К.: Школяр, 1999. - 480 с.
5. Овчинский В.С. Мафия: необъявленный визит. - М.: ИНФРА-М, 1993. - 34 с.
6. Виявлення легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом (оперативно-розшуковий аспект) / В.А. Некрасов, Л.В. Борець, С.Ю. Мироненко. - К.: Скіф, 2008. - 88 с.
7. Чернявський С.С. Фінансове шахрайство: методологічні засади. - К.: Хай-Тек Пресс, 2010. - 624 с.
8. International Monetary Fund. Macroeconomic Implications of Money Laundering // Working Paper prepared by P. Quirk, April 1996. - [Електронний ресурс]: www.un.org.
9. Asset Forfeiture International and Foreign Law: An Emerging Regime / B. Zagaris, E. Kingman // Emory International Law Review. - 1991. - P. 445.
10. Zerey J.C. Greece: The Law on Money Laundering // Journal of Money Laundering Control. - 1997. - Vol. 1. - № 2. - P. 148-158.
11. Moglichkeiten der Gewinnabschopfung zur Bekämpfung der Organisierten Kriminalität. - Bestandsaufnahme und Perspektiven im internationalen Vergleich / M. Kilchling, G. Kaiser // Freiburg I.Br., Max-Planck Institut fur ausländisches und internationales Strafrecht, 1997. - 656 s.

Аркуша Л.І.

доктор юридичних наук, доцент, професор кафедри криміналістики Національного університету "Одеська юридична академія"

Надійшла до редакції 10.08.2012